

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

Katedra veřejné správy

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Ochrana informací v činnosti správních orgánů

Předkládá: Martin Pýcha

Vedoucí bakalářské práce: JUDr. Tomáš Louda, CSc.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma „Ochrana informací v činnosti správních orgánů“ zpracoval samostatně a že jsem vyznačil prameny, z nichž jsem pro svou práci čerpal způsobem pro vědeckou práci obvyklým.

Plzeň, 31. března 2015

Martin Pýcha

Poděkování

Rád bych poděkoval JUDr. Tomáši Loudovi za cenné rady, věcné připomínky a vstřícnost při konzultacích a vypracování bakalářské práce.

Obsah

Úvod.....	1
1. Vymezení pojmu informace	2
1.1. Vývoj informace z hlediska práva	2
2. Právo na informace v normativních aktech nejvyšší právní síly a aktech mezinárodních	4
2.1. Ústavní pohled.....	4
2.2. Mezinárodní pohled	5
3. Právní zakotvení přístupu k informacím	7
3.1. Zákon o svobodném přístupu k informacím	7
3.1.1. Zásady obsažené v informačním zákoně	8
3.1.2. Vztah informačního zákona k předpisům jiným	8
3.2. Zákon o právu na informace o životním prostředí	9
3.3. Zákon o ochraně osobních údajů	9
3.4. Zákon o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti	11
4. Právo na informace spojené s činností správních orgánů.....	13
4.1. Informační povinnost subjektů	14
4.1.1. Úplná informační povinnost dle zákona o svobodném přístupu k informacím.....	14
4.1.2. Částečná informační povinnost dle zákona o svobodném přístupu k informacím	16
4.1.3. Informační povinnost dle zákona o právu na informace o životním prostředí	17
5. Způsoby získání informace	18
5.1. Zveřejnění	18
5.2. Vyžádání	19
5.2.1. Způsoby a náležitosti žádosti	19
5.3. Odkázání na již zveřejněnou informaci	20
5.4. Odvolání.....	20
6. Ochrana informací	22
6.1. Povinné odepření informace	23
6.1.1. Utajované informace.....	23

6.1.2.	Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje.....	24
6.1.3.	Příjemci veřejných prostředků.....	24
6.1.4.	Ochrana obchodního tajemství.....	24
6.1.5.	Ochrana důvěrnosti majetkových poměrů	25
6.1.6.	Podmíněně předané informace	25
6.1.7.	Pravidelně zveřejňované informace.....	25
6.1.8.	Ochrana duševního vlastnictví	26
6.1.9.	Informace získané při kontrolní a obdobné činnosti.....	26
6.1.10.	Informace o probíhajícím trestním řízení.....	27
6.1.11.	Další případy ochrany informací	27
6.2.	Možnost omezení informace	28
6.2.1.	Vnitřní pokyny a personální předpisy.....	28
6.2.2.	Nehotové informace.....	29
6.2.3.	Informace poskytnuté ze strany NATO a EU	29
7.	Ústřední úřady ve vztahu k ochraně informací	30
7.1.	Úřad pro ochranu osobních údajů.....	30
7.2.	Národní bezpečnostní úřad.....	31
7.3.	Ministerstvo vnitra.....	31
8.	Připravované změny informačního zákona.....	33
9.	Judikatura	34
10.	Závěr.....	36
11.	Cizojazyčné resumé.....	37
12.	Seznam použité literatury	39
12.1.	Právní předpisy.....	39
12.2.	Judikatura.....	39
12.3.	Literatura.....	40
12.4.	Jiné zdroje	40
13.	Přílohy	43

Úvod

Současná doba a společnost je často charakterizována a označována jako společnost informační, neboť stále dochází k stále většímu rozvoji technologií a s tím spojeným zpracováváním, uchováváním a přenosu informací. Společnost tak má možnost získat přístup ke stále většímu počtu informací nejrůznějšími způsoby.

Informace jako takové jsou významnou komoditou plnící důležitou funkci, neboť právě ony nám pomáhají realizovat další kroky. Ve spojení s právem je přístup k informacím respektive právo na informace zakotveno jak v ústavním pořádku, mezinárodních úmluvách tak i na úrovni běžných zákonů. Z pohledu občana vede právo na informace k jeho realizaci ve veřejném životě daného státu a s tím spojenou možnost podílení se na svých politických právech. Pokud vezmeme v souvislost i výkon veřejné správy, je to právě právo na informace v rukou občana, které napomáhá mimo jiné ke kontrole a transparentnosti. Ani na právo na informace však nelze pohlížet jaksi neomezeně, neboť pro některé z nich je stěžejním faktorem právě jejich ochrana.

V této práci se tak na sebe budou postupně nabalovat klíčové pojmy pro seznámení s právem na informace, což nadále povede k ucelenému pohledu na danou problematiku a realizací práva na informace či na druhé straně naopak k jejich ochraně. Vycházet se tak bude až už z teoretické roviny, kterou představuje například seznámení s pojmem informace, tak i na ní navazující praktické stránky, která seznámí se samotnou realizací tohoto práva či jeho omezením v rámci zákona.

První kapitola je právě tou onou teoretickou, ve které je zachycen pojem informace. Na ní navazující kapitoly, tedy konkrétně dva a tři, pojednají o ukotvení práva na informace v různých právních předpisech, zatímco čtvrtý oddíl představuje jakýsi zlom směrem k realizaci přístupu k informacím, neboť v tomto ohledu popisuje povinnost správních orgánů. Pátá kapitola se blíží té čistě praktické, neboť přibližuje již samotné získání informace. Rozsáhlá šestá část práce se věnuje stěžejnímu tématu a to ochraně informací. V závěrečné části nalezneme až už podstatné ústřední úřady, blížící se změny v legislativě, judikaturu, tak v neposlední řadě i ukázkovou přílohu potřebnou k realizaci práva na informace či jeho omezení nebo ochraně.

1. Vymezení pojmu informace

Pojetí termínu informace začneme ať už jeho gramatickým vysvětlením či mírným historickým exkurzem, který nám naznačí bohatou minulost a zároveň obrovský přínos významu tohoto slova pro současnost. Výrazem informace, který je latinského původu můžeme v obecné rovině chápat údaj odstraňující neurčitost určitého prostředí, stavu či procesu. Její odlišnost spočívá v nepředmětnosti, kdy informace není něco, ale o něčem.¹ Z pohledu práva se *informací rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního*². Stěžejní funkcí informace je její předávání, k jehož uskutečnění jsou potřeba alespoň dva subjekty. Znakem je tedy i interakční komunikace těchto subjektů, kdy informace má smysl pro subjekt sdělující nebo přijímající. Společně se souslovím „předávání informací“ roste i význam jejich uchování a vědomostí. V souladu s předchozí větou lze na informace pohlížet také z různých typologických aspektů, kdy pro práci věnující se v tomto směru právnímu pohledu, zmíníme především její regulativní schopnost či členění na informace veřejné, soukromé a utajované.

1.1. Vývoj informace z hlediska práva

Vývoj informací z pohledu pro práci významného, souvisí především s politickým kontextem a tudíž i s uspořádáním společnosti a veřejné moci, neboť svobodný přístup k informacím je součástí demokratické moci. Demokratické uspořádání těží z občanem propůjčené moci jím zvoleným představitelům a tím pádem tato vláda odvozuje a získává svou moc a vládne se souhlasem občanů. Pro takto propůjčené informace a nástroje moci, s kterými stát disponuje a uchovává je, je svoboda informací potřebným nástrojem jak protikorupčním, tak prostředkem veřejné kontroly.

Svobodný přístup k informacím se objevil v právních normách v polovině dvacátého století, po zakotvení svobody slova a projevu, přičemž v primární roli byl roku 1966 schválen americký Zákon o svobodě informací. Ve stejném roce zavedlo tento zákon také Švédsko, které postupně následovaly další země. Mezi

¹ MLEZIVA, Emil. *Diktatura informací: jak s námi informace manipulují*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2004, s. 17. ISBN 8086898121.

² § 3 odst. 3 Zákon o svobodném přístupu k informacím. In: *106/1999 Sb.* 1999.

postkomunistickými zeměmi přijalo zákon jako první Maďarsko roku 1992. Česká republika přijala zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím roku 1999.

2. Právo na informace v normativních aktech nejvyšší právní síly a aktech mezinárodních

Základy práva na informace se potýkají především se dvěma principy, sloužícími k otevřenosti veřejné správy, kterými jsou diskretnost a publicita. V případě diskretnosti se informace až s výjimkami neposkytují. Právní normy tak určují, za jakých okolností nebo ve kterých případech, je možnost dané informace žadateli poskytnout. Naopak publicita formuluje odepření a právní normy tak stanovují, za jakých okolností se informace neposkytují. Jinými slovy tedy opačně od diskretnosti poskytuje až na výjimky všechny informace.³

2.1. Ústavní pohled

Zakotvení práva na informace na úrovni ústavního pořádku je obsaženo v Listině základních práv a svobod v oddílu politických práv, konkrétně v článku 17, kde je garantováno právo na informace nejen jako záruka zákonnosti veřejné správy, ale i jako kontrola ze strany občanů a jejich podíl na správě veřejných věcí. Připouští se zároveň i v souladu s principem publicity jeho možné omezení zákonem v uvedených důvodech. Toto zakotvení ale není ústavním zakotvením jediným, neboť další vyjádření práva na informace se nachází ve skupině hospodářských, sociálních a kulturních práv Listiny základních práv a svobod, článku 35, ke kterému se mimo jiné vztahuje i článek 41, tedy že takového práva je možno se domáhat pouze v mezích zákona, který toto ustanovení provádí.

Se zřetelem na článek 17 Listiny základních práv a svobod můžeme z odstavců 1 a 2 odvodit, že právo na informace je právem přímo vymahatelným, což s poukázáním na právní teorii znamená, že jej lze vymáhat i bez běžného zákona. Na rozdíl od odstavce 4 stejného článku Listiny, ve kterém je ono právo omezeno a jeho další specifikace je svěřena konkrétnímu zákonu, což v praxi znamená, že informace se poskytují do doby, dokud zvláštní zákon nestanoví omezení poskytnutí té dané informace.⁴ Poslední, pátý odstavec článku 17 Listiny uvádí povinnost úřadů, a to bez nutného dotázání, poskytovat informace o své činnosti přiměřeným způsobem, který stanovuje zákon č. 106/1999 Sb., o

³ KUŽÍLEK, Oldřich. *Svoboda informací: Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. 1.vyd. Praha: Linde, 2002, s. 15. ISBN 80-7201-318-1.

⁴ BREJCHA, Aleš. *Právo na informace a povinnost mlčenlivosti v českém právním řádu*. 1.vyd. Praha: Codex Bohemia, 1998, s. 15-17. ISBN 80-85963-47-7.

svobodném přístupu k informacím.⁵ Právo na informace je právem přímo vymahatelným a taktéž právem samo o sobě, ale současně s tím je třeba na něj pohlížet jako na právo, nutné k uskutečnění či omezení práv dalších. Případem dokazujícím právo na informace jako prostředek pro uskutečnění práva dalšího může být právo shromažďovací, petiční či sdružovací. Právo na informace ukazující se ve světle zábrany pro realizaci práva jiného je kupříkladu situace, při níž dojde ke střetu s právem na ochranu soukromých údajů.⁶

2.2. Mezinárodní pohled

Jelikož je Česká republika vázána dle článku 10a Ústavy ČR taktéž ratifikovanými mezinárodními smlouvami, je nutné zmínit i mezinárodní úpravu a souvislosti týkající se práva na informace. Je vhodné tak zmínit již rok 1948, kdy byla Valným shromážděním Organizace spojených národů přijata Všeobecná deklarace lidských práv, ve které se v článku 19 uvádí, že *„každý má právo na svobodu přesvědčení a projevu; toto právo nepřipouští, aby někdo trpěl újmu pro své přesvědčení, a zahrnuje právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky jakýmkoli prostředky a bez ohledu na hranice.“*

Po této deklaraci lze taktéž v souvislosti s dokumenty obsahujícími úpravu práva na informace v neposlední řadě zmínit Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod.

Rada Evropy taktéž přijala doporučení R(81)19 Výboru ministrů o přístupu k informacím v držení veřejných orgánů, obsahujícím základní principy svobody informací, které jsou nadále základem právních úprav včetně té české zahrnuté v zákoně č. 106/1999 Sb. Mezi tyto zásady patří například, že rozhodnutí o žádosti musí být učiněno v přiměřené lhůtě; každé zamítnutí smí být předmětem odvolání a musí v něm být uvedeny důvody jejího zamítnutí; rovnost žadatelů a zároveň nepotřebnost žadatele prokazovat zvláštní zájem či důvod žádosti; přípustnost omezení nezbytných k ochraně veřejných či soukromých zájmů a soukromého života.⁷

Dalším dokumentem dotýkajícím se této problematiky je i Amsterdamská smlouva, která mimo jiné doplnila Smlouvu o založení Evropského společenství

⁵ KUŽÍLEK, Oldřich. *Svoboda informací: Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. 1.vyd. Praha: Linde, 2002, s. 22-23. ISBN 80-7201-318-1.

⁶ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 19-20. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

⁷ KUŽÍLEK, Oldřich. *Svoboda informací: Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. 1.vyd. Praha: Linde, 2002, s. 21. ISBN 80-7201-318-1.

právě právem na informace či jinak, přesněji řečeno právem na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise článkem 255. V návaznosti bylo toto právo zachyceno taktéž v Chartě základních práv Evropské unie. Rozdíl mezi těmito akty a konkrétní úpravou spočívá v okruhu osob, jimž je toto právo přisouzené.⁸

Dále se tomuto předmětu věnuje i Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru, která rozšířila okruh působnosti na všechny subjekty veřejného subjektu vyjma veřejných podniků a přispěla k transparentnosti veřejné správy či Úmluva Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům.

Jiné, dále vydávané směrnice se nevěnují jen použití informací jako takovým, ale specializují se zároveň k tomu na životní prostředí, kdy je na místě zmínit především tzv. Aarhuskou úmluvu, neboli Úmluvu o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí.

Ať už tyto, či i jiné právní dokumenty obsahují nebo neobsahují aplikační závazky pro vnitrostátní právo, kladou si společné cíle vedoucí k dobré správě, větší jednotě mezi členskými státy a zároveň vycházejí ze základních zásad, berou na vědomí myšlenky z právních dokumentů a v neposlední řadě přisuzují význam transparentnosti orgánů veřejné moci.

⁸ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 43-45. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

3. Právní zakotvení přístupu k informacím

Ačkoliv, jak již bylo mírně naznačeno v předcházející části práce, je právo na informace právem přímo vykonatelným, resp. vynutitelným a lze se ho tak dovolávat přímo na základě Listiny základních práv a svobod, bylo přesto zapotřebí přijetí obecného či dalších zákonů, který by obsahoval zachycení činností a úkonů spojených s poskytováním informací.⁹

3.1. Zákon o svobodném přístupu k informacím

Při zmínce o přístupu k informacím nás kromě nezadatelného, nezczitelného, nepromlčitelného a nezrušitelného¹⁰ práva na informace obsaženém v ústavním pořádku České republiky, musí taktéž napadnout stěžejní zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Ještě před přijetím tohoto právního předpisu, či zákona jemu předcházejícímu č. 123/1998 Sb., o informacích o životním prostředí, byla právě díky přímé aplikaci či jinak samovykonatelnosti tohoto ústavního práva, možnost jeho užití právě dle čl. 17 Listiny.⁸Jistým projevem práva na informace disponují i jiné právní normy, kodifikující práva nahlížení do spisu, kterými jsou například správní a trestní řád, či občanský soudní řád.

Do roku 2000 avšak český právní řád postrádal jakousi obecnou, komplexní úpravu provádějící Listinou zaručené právo na informace. Tím se stal k 1. 1. 2000 tzv. informační zákon, jinými slovy zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, který tímto datem vešel na území České republiky v účinnost. Ten přebírá nebo se inspiruje i u některých institutů výše uvedených (viz kapitoly 1.1. a 2.2.). Zejména tak z amerického Zákona o svobodě informací, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech nebo Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. R(81)19.

⁸ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 43-45. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

⁹ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 21. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

¹⁰ Čl. 1, Listina základních práv a svobod. In: *2/1993 Sb.* 1993.

3.1.1. Zásady obsažené v informačním zákoně

Už vzhledem k historickému, mezinárodnímu kontextu vývoje nebo procesu tvorby informačního zákona, je zřejmé, že ze svých předchůdců čerpal a převzal řadu věcí. Mezi nimi se budou s mezinárodní úpravou shodovat i některé ze zásad, o které se opírá i český právní předpis. Jde tak především i v souladu s vizí komunitárního práva o následující podstaty, kterými jsou například: přechod z principu diskrétnosti k principu publicity a jeho posílení; zásada primární publicity informací, kdy se presumuje, že informaci lze poskytnout; generální použitelnost pro všechny veřejnoprávní i soukromé subjekty; přiměřenost týkající se obzvláště úhradových poplatků; zásady týkající se odepření informace, mezi které zařadíme nutnost odepření pouze ex lege, tedy zamítnutí pouze ze zákonného důvodu a v případě zamítnutí pouze části informace povinnost poskytnutí zbylé složky informace; princip řádného odůvodnění odepření informace; nepotřebnost sdělení důvodu žádosti o informaci a v neposlední řadě možnost podání opravného prostředku proti zamítnutí přístupu k informaci.¹¹

3.1.2. Vztah informačního zákona k předpisům jiným

Zákon vyplňující dřívější mezeru v českém právním řádu v oblasti poskytování informací, tedy již zmíněný informační zákon je vůči ostatním právním předpisům v postavení *lex generalis* a aplikuje se tak ve vztahu k *lex specialis* subsidiárně.¹² Obecné postavení zákona tak napomáhá tomu předpisu v postavení zvláštnímu v jeho rozšíření či doplnění, čemuž rozumíme pozitivní vymezení zákona.

Jeho opakem je vymezení negativní, které představuje § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., z něhož vyplývá jeho omezení a tedy i stanovení případů, k nimž se tento předpis nevztahuje.¹³ K takovému vyčlenění v *lex specialis* je absolutně nezbytné, naprosto přesné, jasné a konkrétní formulace daného omezení. Jinými slovy se jedná o výklad restriktivní s prvkem *in favorem* žadatele, který v tomto případě utvrzuje jak judikatura soudů¹⁴, tak především zakotvení práva na

¹¹ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 54-56. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

¹² Důvodová zpráva k návrhu zákona o svobodném přístupu k informacím. In: 991/0. 2005.

¹³ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 45. ISBN 9788072017881.

¹⁴ Rozsudek Krajského soudu v Brně: Právo na informace: povinná osoba. In: *sp. zn./č. j.: 62 A 26/2012-129*. 2013.

informace v ústavním pořádku, k jehož omezení by i ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv a svobod nemělo docházet.

3.2. Zákon o právu na informace o životním prostředí

Právo na informace není v českém právním řádu upraveno jen právním předpisem, který generálně podchytil právo na informace, ale i zákonem, který mu časově předcházet. Tím byl právě zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí. Jak již z jeho názvu vyplývá, věnuje se pouze specifické části práva na informace. I tato část práva je právem ústavním, garantovaným Listinou základních práv a svobod, konkrétně článkem 35 odst. 2. K tomuto článku se však vztahuje i další s označením čl. 41, který stanovuje, že *práva na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů*¹⁵ je možné se domáhat právě v mezích zákona o právu na informace o životním prostředí.

Pokud je zákon č. 106/1999 Sb. zákonem *lex generalis*, poté zákon č. 123/1998 Sb. logicky ve vztahu k němu představuje *lex specialis*. Při poskytování informací má povinný subjekt povinnost posoudit, podle kterého z těchto zákonů budou informace poskytnuty a to bez ohledu na formální označení žádosti či na z ní plynoucí odkaz na některý z těchto zákonů. Musí tedy brát v ohled oba tyto právní předpisy a podle nich či jejich částí postupovat.¹⁶

Další otázkou je, co se vůbec za informace o životním prostředí považuje. Takový demonstrativní výčet najdeme právě ve zmíněném zvláštním zákoně v jeho § 2 a společně s ním se jedná i o informace další, týkající se životního prostředí a v takovém výčtu neuvedené.

3.3. Zákon o ochraně osobních údajů

Ochrana osobních údajů a osobnosti vychází taktéž z ústavního pořádku České republiky, neboť se ho týkají články 7, 10 a 13 Listiny základních práv a svobod. Takové ústavní právo je samozřejmě obsažené i na úrovni komunitárního práva i mnoha dalších zákonech, kdy zmíním například zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník nebo zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě či zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii.

¹⁵ Čl. 35 odst. 2, Listina základních práv a svobod. In: 2/1993 Sb. 1993.

¹⁶ Kompletní průvodce právem na informace o životním prostředí. In: *Frank Bold* [online]. 2015 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://frankbold.org/poradna/kategorie/pravo-na-informace/rada/kompletni-pruvodce-pravem-na-informace-o-zivotnim-prostredi>

Základním právním předpisem s cílem zajištění ochrany osobních údajů a stanovením způsobu jejich zpracování, předávání do zahraničí nebo regulací vztahů v této sféře vznikajících, je zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Stejně jako jiné zákony vymezuje základní pojmy, kterými jsou zejména osobní, citlivý a anonymní údaj či deklaruje povinnosti při zpracování a zacházení s osobními údaji a v neposlední řadě zřizuje nezávislý Úřad pro ochranu osobních údajů. Tento zákon se vztahuje na veškeré zpracování osobních údajů včetně všech prostředků či způsobů k tomu užitých vyjma zpracování osobních údajů, které provádějí fyzické osoby výlučně pro svou osobní potřebu či nahodilého shromažďování osobních údajů, pokud tyto nejsou dále zpracovány. Právní předpis také rozlišuje osoby na tzv. správce či zpracovatele osobních údajů, které zpracovávají osobní údaje jiných lidí a v druhé řadě tzv. subjekty údajů, také jinak osoby, jejichž osobní údaje jsou právě těmito správci zpracovávány.

Již naznačenými základními pojmy ve smyslu § 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a jeho jsou osobní, citlivý a anonymní údaj. Osobní údaj je jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů, kdy lze takový subjekt ať už přímo či nepřímo z takového údaje identifikovat. Údajem citlivým je osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů nebo genetický údaj či biometrický údaj, umožňující přímou identifikaci nebo autentizaci. Anonymní údaj je údajem, který nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů, přičemž subjektem údajů je fyzická osoba, k níž se údaje vztahují.¹⁷

Mezi základní povinnosti zpracovatele osobních údajů patří ať už stanovení účelu, k němuž mají tyto údaje být zpracovány, přes jejich uchovávání a zpracovávání právě v souladu s jím stanoveným účelem či nesdružování údajů získaných k odlišným účelům. Správce těchto údajů je také vázán povinností ohledu na právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů. Toho se též dotýká, až na výjimky uvedené v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, nutný souhlas subjektu údajů k jejich zpracování správcem.

¹⁷ Slovníček nejdůležitějších pojmů. In: *Úřad pro ochranu osobních údajů* [online]. 2013 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <https://www.uouu.cz/slovnicek-nejdulezitejsich-pojmu/ds-2617/p1=2617>

Dozor nad dodržováním povinností souvisejících s tímto zákonem provádí nezávislý orgán zřízený právě na základě tohoto právního předpisu nazvaný Úřad pro ochranu osobních údajů. Mimo jiné také vede registr povolených zpracování osobních údajů, poskytuje konzultace v této oblasti či přijímá podněty a stížnosti na porušení zákona.¹⁸

3.4. Zákon o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti

Dalším právním předpisem vztahujícím se k oblasti poskytování informací je zákon č. 412/2005 Sb. Jak již však jeho název naznačuje, upravuje specifickou výšeč tohoto práva, kdy jeho smysl spočívá v označení informací jako informací utajovaných včetně požití jejich ochrany a podmínek pro přístup k tomuto druhu informací.¹⁹

Podobně jako u jiných právních předpisů, tak i tento specifikuje pojmy se zákonem souvisejícími, zejména tak právě utajovanou informaci, která může při svém zneužití či vyzrazení způsobit újmu České republice. Utajované informace jsou také vedeny v seznamu utajovaných informací, který vydává dle § 139 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, vláda svým nařízením poté, co ústřední úřad pro tuto problematiku zpracuje návrh seznamu utajovaných informací. Informace, které jsou tedy označeny jako utajované, úřady neposkytují s výjimkou, kdy o ni žádá osoba určená ke styku s nimi. Informace, která v určitém případě může způsobit újmu České republice, neexistuje jen jako jeden ucelený pojem, ale lze ji rozčlenit dle stupně jejího utajení. Podrobnější klasifikací tak lze pohlížet na utajovanou informaci jako na přísně tajnou, tajnou, důvěrnou či vyhrazenou, s čímž se případně mění i podmínky přístupu k těmto informacím. Vzájemné rozdíly spočívají v případné vážnosti způsobené újmy státu s její klesající tendencí od přísně tajné po vyhrazené.

Ústředním správním úřadem pro oblast ochrany utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti je Národní bezpečnostní úřad, který byl zřízen zákonem

¹⁸ Úřad. In: *Úřad pro ochranu osobních údajů* [online]. 2013 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <https://www.uouu.cz/urad/ds-1059/p1=1059>

¹⁹ § 1 Zákon o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. In: *412/2005 Sb.* 2005.

č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a jeho činnost se řídí zákonem
č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti.²⁰

²⁰ *Národní bezpečnostní úřad* [online]. 2015 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://www.nbu.cz/cs/>

4. Právo na informace spojené s činností správních orgánů

Svobodný přístup k informacím je nejen nedílně spjatý s demokratickou mocí, je nezbytným znakem demokratické společnosti, ale plní též funkci kontroly a s tím spojenou zákonností výkonu veřejné správy. Právo na informace a s ním související přístup k nim se opírá o záruky uvedené v Listině základních práv a svobod, které provází v práci výše zmíněné zákony, kterými jsou zejména informační zákon a zákon o právu na informace o životním prostředí.²¹

I s přihlédnutím k ústavnímu podložení vyplyne z práva na informace, že jej má každý, tedy každá fyzická i právnická osoba žádající o informaci. Jako žadatel by mohl vystupovat i jiný povinný subjekt, který je nadaný právní subjektivitou.²²

Zůstává tak otázkou, které subjekty veřejné správy jsou povinny poskytovat informace týkající své působnosti, nebo jiným způsobem řečeno, které z nich jsou vázány informační povinnostmi. I tato oblast vychází z ústavního pořádku, konkrétně článku 17 odstavce 5 Listiny, který vymezuje státní orgány a orgány územní samosprávy jako ty informačně povinné. Dále toto ukotvení rozvádí zákon o svobodném přístupu k informacím. Ten ve svém § 2 odst. 1 určil okruh subjektů s všeobecnou informační povinností na státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány, veřejné instituce. V § 2 odst. 2 také subjekty s částečnou, nebo jinak parciální, informační povinností, kterým bylo ex lege svěřeno rozhodování o právech, právem chráněných zájmech či povinnostech fyzických a právnických v oblasti veřejné správy, avšak pouze v souladu a rozsahu právě této jejich rozhodovací činnosti. Při porovnání kodifikace na úrovni běžného zákona s úpravou ústavní, je zřejmé že v zákoně došlo k rozšíření okruhu subjektů. Je tomu tak z toho důvodu, že právo dané Listinou nesmí být zúženo a při určování subjektů spadajících do okruhu těch z nich zavázaných povinností poskytovat informace má docházet k extenzivnímu výkladu.²¹

²¹ Subjekty povinné poskytovat informace ve světle judikatury. In: *Právní rádce* [online]. 2010 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://pravniciradce.ihned.cz/c1-40730260-subjekty-povinne-poskytovat-informace-ve-svetle-judikatury>

²² FŮREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 91. ISBN 9788072017881.

4.1. Informační povinnost subjektů

Povinnost poskytování informací veřejnou správou se neopírá jen Listinu a o závaznou mezinárodní úpravu, ale upravuje ji zejména informační zákon společně se zákonem se specifickým přístupem k informacím týkajícím se životního prostředí. Takovou povinnost jde ještě dále rozdělit na úplnou a částečnou, kdy úplná informační povinnost znamená, že veškeré informace kterými subjekt, kterého se takový závazek týká, disponuje či by disponovat měl, musí poskytnout. Na rozdíl od toho subjekt vázaný částečnou informační povinností poskytuje informace týkající se jeho rozhodovací činnosti.²³

4.1.1. Úplná informační povinnost dle zákona o svobodném přístupu k informacím

Všeobecná informační povinnost s určeným okruhem subjektů je zakotvena v § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Jsou tam zmíněny státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Definici pojmu státní orgán bychom v českém právním řádu hledali marně. Ústava České republiky však zachází s pojmem orgán státní moci, který lze rozčlenit na zákonodárný, výkonný a soudní a plní či shoduje se tak s pojmem státní orgán. Zákonodárná část shrnuje Poslaneckou sněmovnu České republiky, Senát České republiky a všechny jejich komise či výbory. Výkonnou mocí rozumíme prezidenta republiky, vládu, ministerstva a jejich pracoviště, dále také ústřední orgány státní správy, kam spadá například Český statistický úřad, ale i orgány neústřední, kde lze jmenovat Celní správu ČR. Dalšími orgány mohou být i složky státu postrádající právní subjektivitu, kterým je Policie ČR. Pro posuzování subjektů jako povinných v tomto smyslu, postačí i jen rys veřejné moci, neboť občané vůči němu nejsou v rovném postavení. Soudní moc představují jednoduše všechny typy soudů.²⁴

Následujícím povinným orgánem jsou územní samosprávné celky a jejich orgány. Toto sousloví je obsaženo v zákoně až po novele č. 61/2006 Sb., kdy nahradilo z důvodu přesnější definice orgány územní samosprávy. Nicméně co

²³ KUŽÍLEK, Oldřich. *Svoboda informací: Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. 1.vyd. Praha: Linde, 2002, s. 28-34. ISBN 80-7201-318-1.

²⁴ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 62-64. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

spadá do tohoto novelizovaného sousloví, je nepochybné. Jsou to základní jednotky územní samosprávy, tedy obce a vyšší územní samosprávné celky, jimiž jsou kraje. Povinnými jsou tedy jak samotné samosprávné orgány, tak i úřady či obecní policie.²⁵ Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se na úřad pohlíží jako na celek, neboť mu je svěřena působnost v různých oblastech veřejné správy, z čehož jednoznačně plyne, že povinnými nejsou jen složky či odbory v rámci daného úřadu. Adresování žádosti o poskytnutí informace jinému odboru či složce daného úřadu než informací disponuje, tak není důvodem zamítnutí či odložení takové žádosti.²⁶

Posledním povinným subjektem zmíněným v § 2 odst. 1 informačního zákona jsou veřejné instituce. Jelikož už samotné označení subjektu za veřejnou instituci vnáší do tématu otázky, věnuje se tomuto i judikatura. Založení a režim takové instituce souvisí s výkonem veřejné správy, do níž spadá nejen autoritativní rozhodování o právech a povinnostech, ale i správa veřejných statků. Podle názoru Ústavního soudu se při určení instituce za veřejnou či soukromou má přihlížet ke způsobu vzniku nebo zániku instituce, k osobě zřizovatele, subjektu vytvářejícím orgány instituce, případné existenci státního dohledu a účelu instituce. U způsobu vzniku nebo zániku instituce se soustředí na přítomnost soukromoprávního úkonu. Ke vzniku je nutná taktéž osoba zřizovatele, kdy je klíčem k posouzení, zda takovou instituci zřizuje stát nebo nikoliv. Z třetího pohledu pro posuzování tohoto typu se jedná o to, který subjekt vytváří orgány instituce, tedy stejně jako u předchozích bodů, zdali je tímto subjektem stát. Účel, tedy jestli je veřejný nebo soukromý a případný výskyt státního dozoru jsou dalšími kritérii této oblasti. Výsledek z pohledu většinového posouzení znaků poukazujících na veřejnou či soukromou instituci ji pomůže právě identifikovat. Do tohoto bodu povinných subjektů tak spadají například Česká televize, všechny veřejné školy nebo i akciová společnost ČEZ s většinovým majetkovým podílem České republiky.²¹

²⁵ KUŽÍLEK, Oldřich. *Svoboda informací: Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. 1.vyd. Praha: Linde, 2002, s. 31. ISBN 80-7201-318-1.

²⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu: Právo na informace: povinný subjekt. In: *sp. zn./č. j.: 3 As 13/2007-75*. 2008.

²¹ Subjekty povinné poskytovat informace ve světle judikatury. In: *Právní rádce* [online]. 2010 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://pravnicaradce.ihned.cz/c1-40730260-subjekty-povinne-poskytovat-informace-ve-svetle-judikatury>

4.1.2. Částečná informační povinnost dle zákona o svobodném přístupu k informacím

Tato dílčí informační povinnost subjektů vyplývá z § 2 odst. 2 informačního zákona, který ji vztahuje k rozsahu rozhodovací činnosti subjektů, jimž zákon svěřil rozhodování o právech a povinnostech osob v rámci veřejné správy. Takovými subjekty tak s odkazem na předchozí odstavec stejného paragrafu zmíněného zákona nemohou být statní orgány, územní samosprávné celky ani veřejné instituce. Naopak znakem subjektu souzněným s povinností částečné informace je předání vrchnostenského oprávnění v rozhodování o právech či povinnostech fyzických a právnických osob.

Takové rozhodování může, ale nemusí mít povahu formálního správního rozhodnutí ve správním řízení. Právě s ohledem na správné posouzení, zdali je daný subjekt tím povinným, je vhodné dle právní úpravy týkající se správního řízení zmínit, že rozhodnutí je v tomto smyslu úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší či deklarují práva a povinnosti. Správním orgánem se kromě orgánů moci výkonné a orgánů územního samosprávného celku rozumí právě i fyzické, právnické osoby nebo jiné orgány, kterým bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech osob v oblasti veřejné správy.²⁷

Do této podskupiny bychom tedy mohli zařadit orgány profesní samosprávy či veřejnoprávní korporace, kterým byla svěřena pravomoc plnit úkoly v rámci veřejné správy, kde by se dala zmínit například Česká advokátní komora. Tou onou fyzickou osobou nadanou veřejnou mocí je kupříkladu soudní exekutor nebo notář. Takové subjekty tak podléhají kontrole pouze v části, kde jim byla ze zákona a v rámci veřejné správy propůjčena moc k její realizaci a tudíž její rozhodovací činnosti.²⁸

I s ohledem na všechny uvedené rozdíly jak v této či vyšší kapitole se ve shrnutí a porovnání subjektů povinnými částečné nebo úplně informační povinnosti za nejznatelnější rozdíl dá považovat rozsah informací poskytovaných subjekty žadateli na jeho žádost.

²⁷ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 44-45. ISBN 9788072017881.

²⁸ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 73-74. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

4.1.3. Informační povinnost dle zákona o právu na informace o životním prostředí

Povinnost poskytovat informace byla na úrovni běžného zákona upravena nejprve právě v zákoně č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí a až po více než roce od jeho účinnosti vstoupil v účinnost také zákon obecný, dopadající na všechny ostatní oblasti této problematiky. Zákon týkající se informací v oblasti životního prostředí tak vymezuje jen určitý druh informací, které jsou subjekty povinny poskytovat.

Informací týkající se životního prostředí je i vzhledem k vymezení daného zákona jakákoli informace o stavu či předpokládaném vývoji životního prostředí a jeho složek, přičemž do této formulace spadají například informace vztahující se k hluku, emisím či prachu.

Zákon o právu na informace o životním prostředí uvádí samozřejmě také výčet povinných subjektů. Těmi tedy jsou správní úřady společně s jinými organizačními složkami státu, čemuž odpovídají orgány moci výkonné a soudní, včetně jim podřízených organizačních složek či státních rozpočtových organizací.

Dalším povinným subjektem jsou orgány územních samosprávných celků či právnické nebo fyzické osoby, vykonávající v oblasti veřejné správy činnost vtahující se k životnímu prostředí na základě zvláštního právního předpisu. Takovou osobou řídící se také zvláštním předpisem může být například rybářská či lesní stráž.¹⁶

Poslední bod § 2 písmene b) zmiňuje též tzv. pověřené osoby, kterými jsou právnické či fyzické osoby s další specifikací. Tou je u fyzické osoby poskytování služby mající vliv na životní prostředí, kdy je taková osoba pověřená výše poznamenanými subjekty. Naopak u právnické osoby se přihlíží k jejímu založení, zřízení, pokud je to výsledkem činnosti taktéž výše uvedených subjektů, nebo pokud ji tyto subjekty řídí nebo pověřují danou činností.¹⁶

¹⁶ Kompletní průvodce právem na informace o životním prostředí. In: *Frank Bold* [online]. 2015 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://frankbold.org/poradna/kategorie/pravo-na-informace/rada/kompletni-pruvodce-pravem-na-informace-o-zivotnim-prostredi>

5. Způsoby získání informace

V případě kdy jsme seznámeni s tím, kdo jsou povinné subjekty ať už úplné nebo částečně informační povinnosti a který zákon umožňuje realizaci práva na informace a upravuje tak i postupy spojené s takovým právem, lze přejít k samotnému poskytování informací. Takové poskytování informací lze ještě podrobněji rozdělit na dílčí části, které představuje zveřejnění a vyžádání informace. Právě těmto způsobům budou věnovány následující podkapitoly.

5.1. Zveřejnění

Pojem zveřejnění informace patří taktéž mezi slova definovaná zákonem o svobodném přístupu k informacím, neboť se jí rozumí takové umístění informace, jež *může být vždy a znovu vyhledána a získána.*²⁹ Pokud je tímto právním předpisem definovaná informace samá jako obsah nebo část obsahu zaznamenaná na jakémkoliv nosiči, v podobě zvukového, písemného, elektronického, obrazového či audiovizuálního záznamu, kromě počítačového programu, který informací dle zákona není, pak právě tato informace definovaná zákonem v souladu s jejím optimálním zveřejněním, může být vydaná tiskem či vystavením na úřední desce, umístěním v knihovně nebo vydáním v rámci kteréhokoliv nosiče, který umožňuje zápis a uchování informace. S tímto ještě souvisí v neposlední řadě jedna podmínka pro zveřejnění, kterou je umožnění dálkového přístupu. Ve zkratce se klíčovým znakem zveřejněné informace rozumí možnost jejího vyhledání a získání samotným žadatelem.³⁰

Pokud lze rozčlenit získání informací na zveřejnění a vyžádání, tak stejným způsobem jde pohlížet i na samotné zveřejnění, pod které jde subsumovat ještě zveřejnění povinné nebo v druhém případě dobrovolné. Povinné zveřejnění představuje a zahrnuje zejména okruh informací charakterizujících daný úřad z pohledu řízení, pravomocí a působnosti. Příkladem lze uvést důvod založení subjektu nebo postup včetně nejdůležitějších předpisů, který je subjekt povinen dodržovat či místo, lhůtu a způsob podání opravného prostředku nebo sazebník úhrad za poskytování informací. Do povinného zveřejnění spadá i vnitřní organizační struktura, v níž určitou odchylku ve směru možného omezení

²⁹ § 3 odst. 5 Zákon o svobodném přístupu k informacím. In: *106/1999 Sb.* 1999.

³⁰ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář.* Praha: Linde Praha, 2010, s. 105-108. ISBN 9788072017881.

představují informace spadající do působnosti zákona o ochraně utajovaných informací. Povinné subjekty musí všechny takto zákonem uvedené informace zveřejnit na všeobecně přístupném místě ve svých všech pobočkách a na internetu. V některých případech, kdy je informace příliš rozsáhlá, postačí zveřejnění tzv. doprovodné informace, která úzce souvisí s hlavní a vyjadřuje její obsah. Opět bychom zde mohli nalézt i výjimku v ustanovení týkající se dálkového přístupu, kdy jím nejsou vázány fyzické osoby, představující povinné subjekty.³¹

Právní předpis myslí v tomto směru i na diskreci, kdy je úřadu dána možnost vlastní úvahy nad zveřejněním dalších informací. Informacemi zveřejňovanými dobrovolně může subjekt předcházet případnému velkému množství dotazů na dané téma, a tudíž ji žadatelé mohou získat přímo z veřejného zdroje.³⁰

5.2. Vyžádání

Vyžádání představuje krok a aktivní přístup žadatele vyjadřující jeho zájem o informaci. Žadatelem může být jak fyzická, tak právnická osoba, která nijak nemusí uvádět a zveřejňovat důvod proč o informaci žádá, či prokazovat oprávněný zájem na informaci.

5.2.1. Způsoby a náležitosti žádosti

V případě, že informace není veřejně přístupná, nastává chvíle pro podání žádosti o informaci, která může nabývat dvou forem – ústní a písemné. Formalizovanější a důslednější formu představuje samozřejmě podání písemné, neboť na ústní žádost nemusí být informace poskytnuta nebo ji žadatel může považovat za nedostatečnou. Dalším oslabujícím prvkem ústní žádosti je nemožnost uplatnění opravných prostředků či z teoretického hlediska i absence lhůt pro její vyřízení. Poté tedy musí být podání písemné. Písemná žádost je podána dnem, kdy ji obdržel povinný subjekt. Z takové žádosti musí být zřejmé, kterému subjektu je žádost určena a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu daného zákona, přičemž také musí uvést následující náležitosti. Fyzická

³⁰ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 105-108. ISBN 9788072017881.

³¹ KUŽÍLEK, Oldřich. *Svoboda informací: Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. 1.vyd. Praha: Linde, 2002, s. 38-39. ISBN 80-7201-318-1.

osoba uvádí své jméno a příjmení, datum narození, adresu trvalého pobytu či bydliště a popřípadě adresu pro doručování. Právnícká osoba uvádí náležitosti stejné, ale pro svou osobu specifické, tedy název, identifikační číslo, adresu sídla a případně adresu pro doručování. Pro případy elektronického podání musí dojít k podání prostřednictvím podatelny úřadu, či pokud taková adresa není známa podáním na kteroukoliv jinou elektronickou adresu subjektu. Z takové žádosti by tedy měla být známa jak osoba žadatele, tak ale i zřetelná formulace požadované informace. Pokud některá z těchto náležitostí je formulována příliš obecně či chybí některý údaj, vyzve úřad žadatele do 7 dnů ode dne podání žádosti k jejímu doplnění či upřesnění. Ve stejné lhůtě úřad upozorní i s odůvodněním žadatele v případě, že žádaná informace se nevztahuje k působnosti úřadu. Pokud žádosti o poskytnutí informace nebrání žádná skutečnost, vyhová ji úřad do 15 dnů ode dne přijetí žádosti či ode dne jejího doplnění. Tuto lhůtu může úřad při včasné informování prodloužit až o 10 dní ze závažných, v zákoně uvedených důvodů, kterými jsou například sběr či vyhledávání potřebných informací.³²

5.3. Odkázání na již zveřejněnou informaci

Může taktéž nastat situace, kdy povinnému subjektu dorazí žádost o poskytnutí informace, kterou již úřad ať už povinně či dobrovolně zveřejnil. V takovém případě se projevuje zásada hospodárnosti a efektivnosti veřejné správy, kdy úřad může opět v sedmidenní lhůtě, pouze odkázat na již zveřejněnou informaci. Jistou ochranu představuje ustanovení, které v okolnostech kdy žadatel trvá na přímém poskytnutí, uvádí, že mu ji takto přímo povinný subjekt poskytne.³³

5.4. Odvolání

Odvolání může nastoupit v případě, kdy žádosti nebylo vyhověno. Odvolání se podává u stejného subjektu, který rozhodnutí vydal. Tento subjekt předá nadřízenému orgánu odvolání i se spisovým materiálem do 15 dnů ode dne doručení odvolání. Nadřízený orgán má od tohoto okamžiku stejnou lhůtu pro rozhodnutí, kterou již nelze prodloužit. Tento případ představuje zákon č.

³² Kompletní průvodce právem na informace. In: *Frank Bold* [online]. 2015 [cit. 2015-03-08]. Dostupné z: <http://frankbold.org/poradna/kategorie/pravo-na-informace/rada/kompletni-pruvodce-pravem-na-informace>

³³ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 81. Edice učebnic Právnícké fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím v lex specialis vůči jinému právnímu předpisu, kterým se odvolání řídí, tedy zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád, jenž je lex generalis. V případě, kdy odvolací orgán odvolateli nevyhoví, je možnost podání správní žaloby ke správnímu soudu ve lhůtě 2 měsíců ode dne doručení rozhodnutí.³² Pokud soud neshledá žádné důvody pro odmítnutí žádosti, zruší jak rozhodnutí o odvolání, tak rozhodnutí o odmítnutí žádosti a nařídí úřadu poskytnout požadované informace, což představuje apelační princip, neboť při ve správním soudnictví užívaném kasačním by došlo pouze k zrušení rozhodnutí a vrácení k novému projednání.³⁴

Také může nastat situace, kdy úřad žadateli poskytne jen část z celkově žádané informace a o zbylé části nevydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti, čímž žadateli sebere možnost odvolání. Při této situaci má žadatel možnost podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace do 30 dnů ode dne doručení či uplynutí lhůty pro poskytnutí informace. O stížnosti platí z hlediska jejich typů a postupu stejně jako u výše popisovaného odvolání, že ji lze podat písemně i ústně a taktéž o ni rozhoduje nadřízený orgán, přičemž v případě nevyhovění ani tohoto odvolacího orgánu je také možnost napadení správní žalobou.³³

³² Kompletní průvodce právem na informace. In: *Frank Bold* [online]. 2015 [cit. 2015-03-08]. Dostupné z: <http://frankbold.org/poradna/kategorie/pravo-na-informace/rada/kompletni-pruvodce-pravem-na-informace>

³³ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 81. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

³⁴ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 112. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

6. Ochrana informací

Právo na informace, respektive z pohledu správních orgánů poskytování informací, může být i určitým způsobem omezeno. Nemůže tak ale docházet svévolně. Úřad by měl poskytovat všechny informace vztahující se k jeho působnosti s výjimkou těch, které konkrétní zákon či přesněji dané ustanovení konkrétního zákona povoluje či nařizuje omezit. Pokud tak dojde úřadu žádost o poskytnutí informace, měl by vycházet z toho, že se poskytují všechny informace a nalézat jen ustanovení zákona, které jejich zveřejnění chrání a nikoliv tedy právní předpisy, které naopak její zveřejnění dovolují. Správní orgán by tak měl i v případě částečného omezení žádosti o informaci všechny z celku zbylé, neomezené informace zpřístupnit. Jakékoliv možné omezení práva na informace by tak mělo podléhat restriktivnímu výkladu.

I toto omezení musí nabývat jistých znaků a splňovat náležitosti. K omezení přístupu k informaci tak dochází vydáním rozhodnutí o odepření informace, které doplňuje také doprovodná informace, nesoucí v sobě oznámení skutečnosti, že úřad danou chráněnou informací disponuje, ale s odkazem na přesné ustanovení zákona a jím naplněnou charakteristikou pro chráněnou informaci, danou informací neposkytuje. Dále by v takové příloze rozhodnutí měl být v souladu s vystižením doprovodné informace uvedené v § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, počet odepřených informací, doba po kterou je chráněna či případně důvod odepření informace. Důvod včetně skutečností a právních předpisů, které byly podkladem rozhodnutí, však musí být součástí samotného rozhodnutí, jehož náležitosti jsou výsledkem analogie se správním řízením.³⁵

Máme tedy pohled na omezení či odepření přístupu k informaci, procesnímu postupu při jejím omezení a skutečnosti, že informace nesmějí být poskytovány pouze ze zákonem stanovených důvodů. Zbývá tak ještě pohled na důvody neposkytnutí informací, na něž se dá ještě pohlížet z perspektivy povinnosti nebo fakultativnosti.

³⁵ KUŽÍLEK, Oldřich. *Svoboda informací: Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. 1.vyd. Praha: Linde, 2002, s. 59-61. ISBN 80-7201-318-1.

6.1. Povinné odepření informace

Jak již samotný název napovídá, v tomto případě, kdy je chráněná informace podřazena pod některé z vymezení zákona, je ex lege povinnému subjektu dána pouze jedna možnost rozhodnutí, tedy její odepření. Následující podkapitoly pojednají o tom, které informace do tohoto okruhu spadají.

6.1.1. Utajované informace

Utajované informace představují první podmnožinu důvodů pro odepření informace, přičemž se k nim vztahuje zákon zmíněný v kapitole 3.4, tedy zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, který stavuje zásady pro označení informací jako utajovaných nebo stanovení citlivých činností, přístup k takto stanoveným informacím či podmínky pro výkon státní správy v tomto ohledu. Povinností úřadu u takto označené informace je její neposkytnutí žadateli, který k ní nemá oprávněný přístup.

Kromě toho, že je informace v souladu s tímto zákonem stanovena jako utajovaná, jsou jejími dalšími znaky uvedení v seznamu utajovaných informací, možnost způsobení újmy zájmu České republiky nebo pokud vyzrazení takové informace může být pro zájem České republiky nevýhodné. Zájemem České republiky se rozumí *zachování její ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob*³⁶. Pokud je újmou poškození nebo ohrožení zájmu, tak právě dle závažnosti těchto bodů se újma člení na mimořádně vážnou, vážnou a prostou, jejichž jednotlivé popisy s následky obsahuje zákon. Stejně jako újma se klasifikují i utajované informace, jejichž stupně utajení souvisí právě s členěním možné újmy. Přísně tajná, tedy nejvyšší stupeň utajované informace může zneužitím nebo vyzrazením způsobit mimořádně vážnou újmu zájmům České republiky. I nadále se váže rozdělení utajovaných informací k újmě, neboť stupeň tajné může způsobit vážnou újmu, důvěrné mohou způsobit újmu prostou a poslední nejnižší stupeň utajení – vyhrazené může být nevýhodné pro zájmy České republiky.³⁷

³⁶ § 2 písm. b) Zákon o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. In: 412/2005 Sb. 2005.

³⁷ Zákon o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. In: 412/2005 Sb. 2005.

6.1.2. Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje

Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje se opět poskytují pouze v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Těmi se rozumí zejména zákon č. 89/2012, občanský zákoník a zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů.

Nový občanský zákoník pojednává v rámci tohoto tématu o dané problematice zejména v oddíle šestém, který vymezuje osobnost člověka. Při poskytování informací dbá tedy povinný subjekt na tuto ochranu. Fyzické či v určitých případech i právnické osobě je dáno právo domáhat se případného upuštění od neoprávněných zásahů do osobnosti člověka či přiměřeného zadostiučinění.

Zákon o ochraně osobních údajů klade nároky na zpracování osobních údajů mimo jiné v § 10, přičemž je nutné, aby nedocházelo k újmě či neoprávněným zásahům do soukromého a osobního života subjektu údajů. Ke zpracování, pořizování, uchovávání aj. by i v souladu s Novým občanským zákoníkem mělo docházet, až na výjimky dané zákonem, pouze se souhlasem subjektu údajů.

6.1.3. Příjemci veřejných prostředků

Osoba, jíž povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, vyjma těch v oblasti sociální a zdravotní péče, zabezpečení v nezaměstnanosti či státní pomoci při obnově území nebo podpory stavebního spoření, musí počítat s poskytováním a zveřejňováním svých základních osobních údajů v rozsahu daném taxativním výčtem³⁸ zákonem o svobodném přístupu k informacím. Každý žadatel se tak například může dozvědět základní osobní údaje o osobě, jíž byla obcí poskytnuta finanční podpora například na sportovní činnost.³⁹

6.1.4. Ochrana obchodního tajemství

Ochrana obchodního tajemství je upravena zákonem o svobodném přístupu k informacím, nicméně vymezení obchodního tajemství upravuje Nový občanský zákoník. Tím se tedy rozumí utajovaná skutečnost, která je konkurenčně

³⁸ § 8b odst. 3 Zákon o svobodném přístupu k informacím. In: *106/1999 Sb.* 1999.

³⁹ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 88. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

významná, ocenitelná, nedostupná a souvisí s daným závodem. Pokud podnikatel chce udržet své obchodní tajemství pod kontrolou před jeho případným poskytnutím, musí jej tak výslovně sám označit. Výjimku tvoří poskytování informace, týkající rozsahu a příjemce veřejných prostředků, které není porušením obchodního tajemství.⁴⁰

6.1.5. Ochrana důvěrnosti majetkových poměrů

Pro pochopení této části ochrany informací je nutné vědět, co se vlastně takovým majetkovým poměrem rozumí. Ve světle judikatury⁴¹ tak tento pojem zahrnuje příjmy fyzických nebo právnických osob, ať už jsou peněžité či naturální, vlastnictví bytů nebo nebytových prostor nebo dalších nemovitých věcí, peněžitých prostředků, pohledávek, majetkových práv aj. Neposkytují se tak informace získané na základě zákona o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění nebo sociálním zabezpečení a které jsou zároveň informacemi o majetkových poměrech osob, které nejsou povinným subjektem. Pro aplikaci tohoto ustanovení a nabytí ochrany majetkových poměrů se tak bere v úvahu právě skutečnost, zdali povinný subjekt získal takto vymezené informace při výkonu své agendy upravené uvedenými zákony.⁴²

6.1.6. Podmíněně předané informace

Toto ustanovení pomýšlí na informace, které jsou úřadu poskytnuty fyzickou nebo právnickou osobou dobrovolně, tj. nejsou poskytnuty na základě některého zákona. Takové informace úřad neposkytne až na určitou odlišnost, kterou lze spatřit opět v případě, kdy osoba dá souhlas s předáváním takové informace. Charakteristiku podmíněně předané informace může naplňovat například občanem podaná stížnost.⁴³

6.1.7. Pravidelně zveřejňované informace

Informace, které jsou některými subjekty poskytované dle lex specialis v předem stanovených pravidelných obdobích, kdy k nim veřejnost má přístup ve

⁴⁰ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 89. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

⁴¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu: Právo na informace. In: *5 As 53/2007-85*. 2008.

⁴² FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 254-257. ISBN 9788072017881.

⁴³ KUŽÍLEK, Oldřich. *Svoboda informací: Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. 1. vyd. Praha: Linde, 2002, s. 67. ISBN 80-7201-318-1.

stejný čas jsou pravidelně zveřejňovanými informacemi. Ochrany požívají právě do termínu pravidelného vydání, z čehož plyne, že před tímto datem je úřad není povinen žadateli poskytovat. S tímto okruhem se typicky setkává Česká národní banka při zveřejňování informací o měnovém vývoji.⁴⁴

6.1.8. Ochrana duševního vlastnictví

Dalším důvodem pro odeřpení informace je situace, při níž by mohla být ohrožena ochrana práv třetích osob ve smyslu zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském. Úřad tak dbá a nesmí porušit ochranu duševního vlastnictví, při realizaci práva na informace. Nutno ještě podotknout i s odkazem na komunitární právo a v jeho gesci vydávaných směrnicích, že právem duševního vlastnictví se rozumí právě ono právo autorské a případně jeho další ochranná práva, týkající se třetích osob.⁴⁵

6.1.9. Informace získané při kontrolní a obdobné činnosti

Jak již sám název uvádí, chráněné informace představují ty informace, které byly získány od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní činnosti, ale mimo to také při činnosti dozorové a dohledové. Taková činnost subjektu je řízena zvláštním právním předpisem, jenž váže subjekt povinností mlčenlivosti. Dle platné právní úpravy však musí subjekt poskytnout ty informace, které při plnění kontrolních, dozorových a dohledových úkolů vznikly jeho činností. Tím se rozumí, že povinný subjekt neposkytuje informace získané od třetí osoby, ale naopak zpřístupní informace, které na základě svých zjištění vytvořil. Onou vytvořenou informací lze chápat závěr, kým a jakým způsobem byly porušeny právní předpisy či jiné normy nebo uložené nápravné či sankční opatření. Vzorovým představitelem potýkajícím se s touto problematikou je Česká obchodní inspekce.⁴⁶

⁴⁴ KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 97. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 9788021051355.

⁴⁵ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 277-281. ISBN 9788072017881.

⁴⁶ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 283. ISBN 9788072017881.

6.1.10. Informace o probíhajícím trestním řízení

Neposkytují se tak informace o probíhajícím trestním řízení, kdy tedy jako zvláštní právní předpis vystupuje zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), a kdy lze z takového vymezení jednoduše dovodit, že pravomocně ukončeným řízením tato ochrana mizí a informace se poté poskytují.

Jistou specialitu představuje nahlížení do spisu a to ať už konkrétně v trestním řízení či při nahlížení do spisů správních a v druhém případě poskytování informací o trestním řízení v rámci ustanovení trestního řádu. V trestním řádu je vymezen okruh osob, které mohou nahlížet do spisu, nicméně taková úprava není úpravou komplexní, která by vylučovala užití informačního zákona. Proto se specialita trestního řádu vůči informačnímu zákonu projeví pouze v případě, kdy je požadováno fyzické nahlédnutí do spisu. V případě aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím na okruh této problematiky budou však samozřejmě brány v potaz všechna další omezení vyplývající ze zákona, kdy lze typicky uvést především ochranu osobních údajů a osobnosti fyzických osob.

Dalším specifikem je §8a trestního řádu, pojednávající právě o poskytování informací o trestním řízení a osobách na něm zúčastněných. V něm je upraveno, že *orgány činné v trestním řízení informují o své činnosti veřejnost poskytováním informací sdělovacím prostředkům*⁴⁷. Taktéž je v této části zákona kladen důraz na neohrožení objasnění důležitých skutečností či vyzrazení údajů o osobách nebo případné porušení presumpce nevin. Ochrana takových zájmů je důvodem pro odepření informace. Toto ustanovení celkově tak představuje dílčí zvláštní úpravu k informačnímu zákonu.⁴⁸

6.1.11. Další případy ochrany informací

Mezi další případy informací, které se neposkytují a jimž se věnuje § 11 odst. 4 informačního zákona, patří kromě již zmíněných informací o probíhajícím trestním řízení, informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků, plnění úkolů zpravodajských služeb nebo činnosti Ministerstva financí týkající se legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo provádění mezinárodních sankcí či v posledním bodě informace o údajích vedených

⁴⁷ § 8a odst. 3 Zákon o trestním řízení soudním (trestní řád). In: 141/1961 Sb. 1961.

⁴⁸ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 285-287. ISBN 9788072017881.

v evidenci incidentů dle kybernetické bezpečnosti, přičemž by z těchto údajů bylo možné identifikovat orgán nebo osobu, jež takový incident ohlásila nebo by jejich poskytnutí ohrozila účinnost ochranného opatření.

Jelikož z těchto bodů případů ochrany informací je zcela zřejmé a jasně vymezené poslání jejich ochrany, přiblížím jen krátce režim rozhodovací činnosti. Informace týkající se rozhodovací činnosti soudů se kromě rozsudků neposkytují. Za rozhodovací činnost se dá považovat postup soudu včetně jeho úkonů směřujícím ke zjištění skutkového stavu a jeho vlastní rozhodování a taktéž úkony účastníků učiněné at' už vůči soudu nebo ostatním účastníkům. Rozsudek je zvláštní formou rozhodnutí, jímž se rozhoduje meritorně tj. ve věci a jímž řízení zpravidla končí.⁴⁹

6.2. Možnost omezení informace

Naopak od principu povinného odepření informace, v ohledu fakultativnosti, má povinný subjekt možnost vlastní úvahy nad tím, jestli informaci omezí, či nikoliv. Taktéž na rozdíl od výše uvedené povinnosti pro zamítnutí, se tento postup týká pouze skutečně omezení informace jako takové, nikoliv tedy jejího kompletního vyloučení. Při tomto druhu omezení je nutná existence legitimního důvodu jejího neposkytnutí, neboli jinými slovy musí být její omezení skutečně nezbytné. Subjekt s možností správního uvážení je poté však povinen zdůvodnit takový svůj postoj. Projevuje se také tím, že s výjimkou se k takovému omezení poskytuje doprovodná informace. Na příkladu schůze rady obce by tak ona omezená informace mohla být kopie podkladových materiálů a doprovodnou informaci by zde představoval například program schůze.⁵⁰

6.2.1. Vnitřní pokyny a personální předpisy

První možností využití správního uvážení k omezení přístupu k informacím představují informace týkající se výlučně vnitřních pokynů a personálních předpisů, které lze v tomto směru chápat jako interní akty závazné pro povinný subjekt. Hlavním znakem těchto informací je, že žádným způsobem neovlivňují činnost navenek, vůči nepodřízeným osobám, ale vztahují se pouze

⁴⁹ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 292-293. ISBN 9788072017881.

⁵⁰ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 262-263. ISBN 9788072017881.

dovnitř povinného subjektu. V případě, kdy se informace naopak bude dotýkat činnosti subjektu navenek, bude informace poskytnuta. Takovým typickým příkladem⁵¹ je organizační řád, který sice upravuje poměry uvnitř subjektu, nicméně projevuje se určitým způsobem i k činnosti navenek, kterou je rozdělování pravomocí.⁵²

6.2.2. Nehotové informace

Další možností úvahy úřadu nad poskytnutím či neposkytnutím informace představují informace nehotové, neboli jinak připravované, vznikající při přípravě rozhodnutí povinného subjektu. Důležitou částí takového ustanovení je právě její vznik spojený s přípravou rozhodnutí, neboť pokud by už k rozhodnutí došlo, musí být taková informace zpřístupněna. Jde například o koncepty či náměty v úředním procesu.⁵³

6.2.3. Informace poskytnuté ze strany NATO a EU

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím uvádí v § 11 odst. 1, písm. c) taktéž informace poskytnuté Organizací Severoatlantické smlouvy nebo Evropskou unií, které jsou v zájmu bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti nebo ochrany práv třetích osob. Tyto informace představují období utajovaných informací, jsou původcem náležitě označeny a mohou se poskytnout jen v případě souhlasu daného původcem, což jde tak trochu do rozporu s ustanovením, pod něž tyto informace spadají. V této části jsou totiž uvedeny situace, kdy povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, avšak tento druh informací s výjimkou souhlasu původce neposkytuje. Teoreticky by vzhledem k zařazení těchto informací měla při jejich omezení být poskytnuta alespoň doprovodná informace, která by avšak i samotná mohla narušit právě tyto chráněné zájmy. Je tak otázkou, jestli by se informace poskytované NATO a EU neměly podřadit de lege ferenda spíše pod informace neposkytované.⁵⁴

⁵¹ Rozsudek městského soudu v Praze: Informace k vnitřním pokynům a personálním předpisům. In: *10 Ca 196/2004-41*. 2006.

⁵² FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 264-266. ISBN 9788072017881.

⁵³ KUŽÍLEK, Oldřich. *Svoboda informací: Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. 1.vyd. Praha: Linde, 2002, s. 66. ISBN 80-7201-318-1.

⁵⁴ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, s. 271-272. ISBN 9788072017881.

7. Ústřední úřady ve vztahu k ochraně informací

S ohledem na v práci uvedené zákonné důvody pro ochranu informací je dlužno podotknout, že u určitých okruhů chráněných informací vykonává dozor nad dodržováním těchto specifických částí a zákonem stanovených povinností mimo jiné i další orgán – ústřední správní úřad. Následující podkapitoly budou věnovány stěžejním z nich, tedy Úřadu pro ochranu osobních údajů, Národnímu bezpečnostnímu úřadu a Ministerstvu vnitra.

7.1. Úřad pro ochranu osobních údajů

Z názvu podkapitoly je již jasné, že se jedná o úřad věnující se oblasti osobních údajů a tudíž je stěžejním právním předpisem, samozřejmě i mimo jiné mezinárodní předpisy a Listinu základních práv a svobod, zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Právě tento zákon zřídil, vymezil činnost, působnost a sídlo nezávislého orgánu. Dozor samotný se pak řídí zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád).

Úřad pro ochranu osobních údajů tak sídlí v Praze a vykonává působnost dozorového úřadu právě pro oblast ochrany osobních údajů. Co do takové oblasti spadá, nalezneme v § 29 zákona o ochraně osobních údajů. Jedná se o dohled nad dodržováním zákonem daných povinností, vedení registru zpracování osobních údajů, projednávání přestupků a udělování pokut dle zákona či poskytování konzultací v této oblasti. Nelze také opomenout právě plnění mezinárodních závazků a stejně tak spolupráci s mezinárodními úřady a orgány.⁵⁵

Do gesce tohoto ústředního úřadu tak spadá i právě vedení registru zpracování osobních údajů, který musí být veřejně přístupný. Ten veřejnosti slouží mimo jiné k přesvědčení, zdali určitá osoba, pokud je vázána oznamovací povinností dle § 16 zákona o ochraně osobních údajů, zpracovává osobní údaje a zároveň tedy plní i zákonem danou povinnost oznámení takového zpracování právě Úřadu pro ochranu osobních údajů.⁵⁶

Působnost nevymezuje pouze zákon o ochraně osobních údajů, ale projednávanému orgánu ji určují pro zvláštní agendy i některé zvláštní předpisy.

⁵⁵ O působnosti Úřadu. In: *Úřad pro ochranu osobních údajů* [online]. 2013 [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: https://www.uouu.cz/vismo/zobraz_dok.asp?id_ktg=1269&p1=1269

⁵⁶ Veřejný registr zpracování osobních údajů. In: *Úřad pro ochranu osobních údajů* [online]. 2013 [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <https://www.uouu.cz/verejny-registr-zpracovani-osobnich-udaju/ds-1513/p1=1513>

Takovou náplní může být zejména dozor nad dodržováním povinností při zpracování osobních údajů v oblasti elektronických komunikací nebo dozor při šíření obchodních sdělení.⁵⁵

7.2. Národní bezpečnostní úřad

Ústředním správním orgánem vykonávajícím státní správu v oblasti ochrany utajovaných informací a bezpečnosti způsobilosti je Národní bezpečnostní úřad.

Sídlí taktéž v Praze a jeho činnost se řídí zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnosti způsobilosti.

Kromě vykonávání dozoru v tomto okruhu, zajišťuje taktéž zkoušky zvláštní odborné způsobilosti a vydává či zrušuje platnost osvědčení o zvláštní odborné způsobilosti. Dále mimo jiné povoluje poskytování utajovaných informací, vede ústřední registr nebo provádí certifikace informačních systémů, technických a kryptografických prostředků. V souvislosti s tímto samozřejmě také zajišťuje výzkum, vývoj a výrobu kryptografických prostředků včetně schvalování národních šifrových algoritmů.⁵⁷

Dalším důležitým pověřením Národního bezpečnostního úřadu je zabezpečování v oblasti kybernetické bezpečnosti, což tento úřad provádí prostřednictvím Národního centra kybernetické bezpečnosti se sídlem v Brně. Národní centrum kybernetické bezpečnosti je tak součástí Národního bezpečnostního úřadu a jeho úkolem je také provoz Vládního CERT, který se soustředí na ochranu kritické informační infrastruktury a informačních systémů. Dále taktéž připravuje bezpečnostní standardy či se taktéž věnuje výzkumu a vývoji v oblasti kybernetické bezpečnosti.⁵⁸

7.3. Ministerstvo vnitra

Ministerstvo vnitra představuje i s ohledem na vymezení jeho působnosti dle zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústřední orgán státní správy pro vnitřní věci. Mimo jiné

⁵⁵ O působnosti Úřadu. In: *Úřad pro ochranu osobních údajů* [online]. 2013 [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: https://www.uouu.cz/vismo/zobraz_dok.asp?id_ktg=1269&p1=1269

⁵⁷ Hlavní úkoly. In: *Národní bezpečnostní úřad* [online]. 2015 [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <http://www.nbu.cz/cs/o-nas/hlavni-ukoly-nbu/>

⁵⁸ Co je NCKB. In: *Národní centrum kybernetické bezpečnosti* [online]. 2015 [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <http://www.govcert.cz/cs/>

plní koordináční úlohu v oblasti organizace a výkonu veřejné správy. Úřad je tak pověřený i výkonem přístupu k informacím z veřejné správy a vystupuje taktéž jako nadřízený orgán krajů při poskytování informací ze samostatné působnosti. Jeho úkolem je tak jakési směřování České republiky v oblasti poskytování informací, tedy v souvislosti s tím i k řádné elektronizaci výkonu veřejné správy tj. eGovernmentu a v širších souvislostech transparentnosti výkonu veřejné správy a veřejné kontroly.

Mimo jiné stanovuje dle § 21 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, strukturu zveřejňovaných informací o povinném subjektu, osnovu popisu postupů při vyřizování žádostí či formu včetně datového formátu poskytovaných údajů umožňujících dálkový přístup.

Nelze opomíjet taktéž například pořádání konferencí týkajících se problematiky přístupu k informacím v rámci veřejné správy. Dochází tak k podnětům dalšího směřování v této oblasti a zároveň vyhodnocování vhodnosti konceptů, právních předpisů a postupů.⁵⁹

V neposlední řadě, na základě usnesení vlády, zpracovává a předkládá Ministerstvo vnitra, resp. ministr vnitra i za součinnosti dalších subjektů, vládě analýzu zákona. To může být důsledkem přípravy novely zákona, přičemž následně může taková analýza sloužit jako metodická pomůcka při aplikaci zákona.⁶⁰

⁵⁹ Právo na informace versus jejich ochrana. In: *Ministerstvo vnitra České republiky* [online]. 2015 [cit. 2015-03-11]. Dostupné z: <http://www.mvcr.cz/clanek/informace-pravo-na-informace-versus-jejich-ochrana.aspx>

⁶⁰ Analýza zákona o svobodném přístupu k informacím po projednání vládou a informace k přípravě novely tohoto zákona. In: *Ministerstvo vnitra České republiky* [online]. 2007 [cit. 2015-03-11]. Dostupné z: <http://www.mvcr.cz/clanek/analyza-zakona-o-svobodnem-pristupu-k-informacim-po-projednani-vladou-a-informace-k-priprave-novely-tohoto-zakona.aspx>

8. Přípravované změny informačního zákona

V poslední době docházelo k hojně i mediální diskuzi⁶¹ k připravované novele zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Cílem této kapitoly je tak přiblížit v současné době již schválené změny v rámci návrhu zákona, kterým se mění právě informační zákon. Nabytí účinnosti zákona je stanoveno na 1. července 2015.

Hlavním důvodem geneze změn byla reakce na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2013/37/EU, která mění směrnici č. 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru. Stěžejním bodem této směrnice a tak i novely je požadavek na formáty zveřejňování dat, tedy na data ve strojově čitelné podobě, což vede k jejich efektivnějšímu zveřejňování, opakovanému užívání a snazší integraci pro vývojáře v rámci aplikací. Jedná se tak pod souhrnným označením o otevřená data, tj. Open data. Taková data by taktéž měla doprovázet tzv. metadata, tedy zjednodušeně řečeno údaje o informacích, zdali jsou takové informace aktualizované, odkud pocházejí aj.⁶²

Mimo to zákon popisuje a zavádí další možné způsoby poskytování informací na základě žádosti, kde jde tak například o sdílení dat prostřednictvím rozhraní informačního systému. Další změna se dotýká nově také knihoven, muzeí, galerií, poskytujících veřejné služby, kdy budou povinny poskytovat i informace, které jsou v jejich držení v souvislosti s právem autorským. Pokud je však držitelem autorských práv třetí osoba a tudíž ne tyto subjekty, bude se brát v úvahu možné porušení ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského.⁶²

Návrh zákona se tak nijak nedotýká základních principů realizace práva na informace, neboť jen informační zákon upravuje za účelem jeho efektivnější využitelnosti.⁶²

⁶¹ O. Kužilek v ČT24 o Infozákonu. In: *Otevřená společnost* [online]. 2015 [cit. 2015-03-11]. Dostupné z: <http://www.otevrenaspolecnost.cz/uz-jste-to-slyseli/1343-o-kuzilek-v-ct24-o-infozakonu>

⁶² Materiál: Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. In: *Aplikace ODoK* [online]. 2015 [cit. 2015-03-11]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/kpl-detail?pid=KORN9MBET44J>

9. Judikatura

Precedenčním rozhodnutím v oblasti poskytování informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se stal rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014 č. j. 8 As 55/2012-62.

Na počátku případu stála žádost bývalého starosty obce o informace o mimořádných odměnách ředitele školy, které mu byly poskytnuty z veřejných prostředků, konkrétně starostkou obce.

Byla posuzována především otázka střetu dvou ústavně garantovaných práv a to zejména čl. 10 týkajícího se práva na soukromí a čl. 17 Listiny zaručující právo na informace, které se při poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků navzájem střetávají. Dotčeným ustanovením na úrovni běžného zákona byl § 8b informačního zákona, pojednávající právě o příjemcích veřejných prostředků (viz kapitola 6.1.3.). Projednáván byl tedy i tzv. test proporcionality, který slouží při kolizi takových práv k jejich poměření a vhodnosti k dosažení požadovaného cíle.

V tomto případě se institut svobodného přístupu k informacím jeví jako klíčový pro kontrolu veřejné správy a převažuje tak nad ochranou soukromí osob požívajících veřejné prostředky. Na kontrole této sféry se tak díky svobodnému přístupu k informacím může podílet každý a zároveň kontrola samotná výrazně omezuje zneužívání veřejné moci, korupci a naopak posiluje demokratickou a politickou legitimitu či slouží k prevenci a korekci.

Zajímavostí byly taktéž obavy, kdy by zveřejněním informace o výši platu zaměstnance placeného z veřejných prostředků, byl tento zaměstnanec poškozen. Takové obavy rozšířený senát odmítl mimo jiné i s tím, že zveřejnění výše platu nijak nesnižuje lidskou důstojnou, neboť samotná výše platu nemá žádný negativní informační obsah. Negativní část by dle názoru senátu mohla výše platu nést pouze v případě, kdy by byl plat například příliš vysoký nebo neodpovídající skutečně vykonané práci.

Pozoruhodnou, ale spíše filozofickou částí judikátu je taktéž nebezpečí závisti při poskytnutí informace takového druhu. I s tím se rozšířený senát následovně vypořádal: *Naopak, „sluneční svit“ informovanosti o platech*

*placených z veřejných prostředků může mnohé přehnané představy o platech ve veřejné sféře rozptýlit.*⁶³

Právně důležitou částí je však názor, že informace o platech zaměstnanců a jakýchkoliv dalších osob placených z veřejných prostředků se zásadně poskytují a pouze výjimečně lze jejich poskytnutí odeprít. Taktéž rozšířený senát určil okruh osob, u nichž se takové informace bez dalšího poskytují. Do tohoto vymezení spadají nejen vedoucí zaměstnanci, ale téměř všichni zaměstnanci placení z veřejných prostředků.

Ochrana soukromí má před transparentí v daném případě tedy přednost pouze výjimečně a to za splnění následujících podmínek: *1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.*⁶⁴ Z vymezeného okruhu přiblíženého v předchozím odstavci tak vypadnou kupříkladu jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnost pomocného, servisního charakteru, jakými jsou údržbáři apod., ale samozřejmě pouze současně i za splnění druhé uvedené podmínky.⁶⁴

⁶³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu: Právo na informace. In: *sp. zn./č. j.: 8 As 55/2012-62*. 2014.

⁶⁴ ÚŘADY, KRAJE, OBCE, VEŘEJNÉ INSTITUCE A JINÉ TZV. POVINNÉ SUBJEKTY MUSÍ DLE ZÁKONA Č. 106/1999 SB., O SVOBODNÉM PŘÍSTUPU K INFORMACÍM, POSKYTOVAT INFORMACE O PLATECH A ODMĚNÁCH SVÝCH ZAMĚSTNANCŮ A DALŠÍCH OSOB PLACENÝCH Z VEŘEJNÝCH PROSTŘEDKŮ. In: *Nejvyšší správní soud* [online]. 2014 [cit. 2015-03-12]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/Urady-kraje-obce-verejne-institute-a-jine-tzv-povinne-subjekty-musi-dle-zakona-c-106-1999-Sb-o-svobodnem-pristupu-k-informacim-poskytovat-informace-o-platech-a-odmenach-svych-zamestnancu-a-dalsich-osob-placenyh-z-verejnych-prostredku/art/2153>

10. Závěr

Jak již bylo v práci několikrát zmíněno, právo na informace je důležité jak z pohledu státu, tak jeho občanů, neboť občan se pomocí něj podílí na věcech veřejných a ze strany státu je takové právo nezbytné pro demokratickou společnost, přičemž mimo jiné představuje důležitou záruku zákonnosti. Samozřejmě má toto relativně mladé nebo jinak řečeno později zakotvené již ústavní právo za sebou i bujný vývoj a stejně tak i historii.

Toto právo zůstávalo poměrně dlouho bez komplexní úpravy, ačkoliv se ho šlo dovolávat právě dle Listiny. Předpis věnující se pouze této problematice tak vyšel na světlo světa v českém právním řádu až na přelomu 20. a 21. století a je nutno říci, že je dodnes předmětem diskuze jeho zkvalitňování a mimo jiné i držení kroku s vývojem techniky a v souvislosti s tím tak zpřístupňování informací pro stále větší okruh osob i dalšími způsoby. V tomto směru je velice významným prvkem pro jakési dotváření práva, snad více než kdy jindy, judikatura. Nepostradatelnou byla zejména v době, kdy neexistovala obecná právní úprava a vycházelo se tak pouze z čl. 17 Listiny, ale významnou roli plní dodnes, kdy například pomůže rozhodnout, že daná informace spadá pod gesci informačního zákona a je jí nutno poskytnout. V současné době se za optimum, ke kterému má jak judikatura, tak informační zákon směřovat, dá považovat zveřejňování informací bez nutnosti vyzvání o ni. Právo na informace tak pomáhá k otevřenosti veřejné správy.

Ačkoliv výše uvedené pojednává o právu na informace a přístupu k nim, už z charakteru některých druhů informací vyplývá jejich nutná ochrana. Povinné subjekty, ale i občané, musejí tak brát zřetel i na možné omezení informací či úplné odepření přístupu k nim. Tyto specifické informace jsou dány ex lege, z čehož plyne, že povinnému subjektu není dána svévole určení si, které informace bude chránit, ale naopak by měl vycházet z toho, že veškeré informace, až na ty dané zákonem, se poskytují.

Tato práce by tak měla přiblížit právo na informace společně se stěžejními právními předpisy, institut poskytování a přístupu k informacím, načež by měla navázat právě ochrana informací vedoucí k omezení práva na informace. Zdali se tak uceleně povedlo práci zpracovat, ponechám na posouzení jednotlivých čtenářů.

11. Cizojazyčné resumé

As has been mentioned several times in this thesis, the right to information is important both from the perspective of the state and its citizens, as citizens use it to participate in public affairs while for the state it is a right essential to a democratic society which supports its legality. During its history, this relatively young or rather later enshrined constitutional right has already undergone a dynamic development.

The right to information had long remained without a complex legal regulation, although it could have been invoked under the Charter. The Czech law dedicated exclusively to this issue came into being as late as at the turn of the 20th and 21st centuries, and it must be said that it is still the subject of discussion as regards its improvement and, among other things, keeping up with technological developments and the methods of making information available to the ever-growing number of people. To this end, more than ever, the practice of the courts appears to be a very important element for the development of law. It was indispensable especially at a time when there was no general legislation to cover this area and the courts decided only based on Article 17 of the Charter, which still fulfils an important role, for example, in deciding which information falls under the auspices of the Information Act, thus which must be provided. Currently, the ideal state to which both the practice of the courts and the Information Act should be heading is when information is made public without the need to ask for it at all. The right to information helps to open up the public administration.

Although the above deals with the right to information and access to it, the nature of certain types of information suggests there is a need for some degree of protection, too. The subjects required to provide information, but also citizens, must take into account possible restrictions on or even complete denial of access to certain information. This specific information is determined *ex lege*, from which it follows that the subjects required to provide information may not arbitrarily decide which information they will protect but that they rather should assume that all information, except for that given by law, should be provided.

This thesis aims to describe the right to information along with the related fundamental laws, the institute of providing access to information, and

subsequently the issue of information protection leading to the restrictions of the right to information. Whether the thesis succeeded in providing a comprehensive picture of this issue is left for assessment of the readers.

12. Seznam použité literatury

12.1. Právní předpisy

1. Doporučení: Výboru ministrů členskými státy o přístupu k informacím uchovávaným státními orgány. In: *R(81)19*. 1981.
2. Freedom of information act. In: *5 U.S.C. § 552*. 1966.
3. Listina základních práv a svobod. In: *2/1993 Sb.* 1993.
4. Směrnice Evropského parlamentu a Rady. In: *2013/37/EU*. 2013.
5. Směrnice Evropského parlamentu a Rady: o opakovaném použití informací veřejného sektoru. In: *2003/98/ES*. 2003.
6. Všeobecná deklarace lidských práv. In: 1948.
7. Zákon občanský zákoník. In: *89/2012 Sb.* 2012.
8. Zákon o kontrole (kontrolní řád). In: *255/2012 Sb.* 2012.
9. Zákon o ochraně osobních údajů. In: *101/2000 Sb.* 2000.
10. Zákon o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. In: *412/2005 Sb.* 2005.
11. Zákon o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským. In: *121/2000 Sb.* 2000.
12. Zákon o právu na informace o životním prostředí. In: *123/1998 Sb.* 1998.
13. Zákon o svobodném přístupu k informacím. In: *106/1999 Sb.* 1999.
14. Zákon o trestním řízení soudním (trestní řád). In: *141/1961 Sb.* 1961.
15. Zákon o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky. In: *2/1969 Sb.* 1969.
16. Zákon správní řád. In: *500/2004 Sb.* 2004.

12.2. Judikatura

17. Rozsudek Krajského soudu v Brně: Právo na informace: povinná osoba. In: *sp. zn./č. j.: 62 A 26/2012-129*. 2013.
18. Rozsudek městského soudu v Praze: Informace k vnitřním pokynům a personálním předpisům. In: *10 Ca 196/2004-41*. 2006.

19. Rozsudek Nejvyššího správního soudu: Právo na informace. In: 5 As 53/2007-85. 2008.
20. Rozsudek Nejvyššího správního soudu: Právo na informace. In: sp.zn./č.j.: 8 As 55/2012-62. 2014.
21. Rozsudek Nejvyššího správního soudu: Právo na informace: povinný subjekt. In: sp. zn./č. j.: 3 As 13/2007-75. 2008.

12.3. Literatura

22. BREJCHA, Aleš. *Právo na informace a povinnost mlčenlivosti v českém právním řádu*. 1.vyd. Praha: Codex Bohemia, 1998, 288 s. ISBN 80-859-6347-7.
23. FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. Praha: Linde Praha, 2010, 671 p. ISBN 978-807-2017-881.
24. KOLMAN, Petr. *Právo na informace*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, 216 s. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, č. 441. ISBN 978-802-1051-355.
25. KUŽÍLEK, Oldřich. *Svoboda informací: Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. 1.vyd. Praha: Linde, 2002, 182 s. ISBN 80-720-1318-1.
26. MLEZIVA, Emil. *Diktatura informací: jak s námi informace manipulují*. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2004, 133 s. ISBN 80-868-9812-1.

12.4. Jiné zdroje

27. Analýza zákona o svobodném přístupu k informacím po projednání vládou a informace k přípravě novely tohoto zákona. In: *Ministerstvo vnitra České republiky* [online]. 2007 [cit. 2015-03-11]. Dostupné z: <http://www.mvcr.cz/clanek/analyza-zakona-o-svobodnem-pristupu-k-informacim-po-projednani-vladou-a-informace-k-priprave-novely-tohoto-zakona.aspx>
28. Co je NCKB. In: *Národní centrum kybernetické bezpečnosti* [online]. 2015 [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <http://www.govcert.cz/cs/>

29. Hlavní úkoly. In: *Národní bezpečnostní úřad* [online]. 2015 [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <http://www.nbu.cz/cs/o-nas/hlavni-ukoly-nbu/>
30. Kompletní průvodce právem na informace. In: *Frank Bold* [online]. 2015 [cit. 2015-03-08]. Dostupné z: <http://frankbold.org/poradna/kategorie/pravo-na-informace/rada/kompletni-pruvodce-pravem-na-informace>
31. Kompletní průvodce právem na informace o životním prostředí. In: *Frank Bold* [online]. 2015 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://frankbold.org/poradna/kategorie/pravo-na-informace/rada/kompletni-pruvodce-pravem-na-informace-o-zivotnim-prostredi>
32. O. Kužilek v ČT24 o Infozákonu. In: *Otevřená společnost* [online]. 2015 [cit. 2015-03-11]. Dostupné z: <http://www.otevrenaspolecnost.cz/uz-jste-to-slyseli/1343-o-kuzilek-v-ct24-o-infozakonu>
33. O působnosti Úřadu. In: *Úřad pro ochranu osobních údajů* [online]. 2013 [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: https://www.uoou.cz/vismo/zobraz_dok.asp?id_ktg=1269&p1=1269
34. Právo na informace versus jejich ochrana. In: *Ministerstvo vnitra České republiky* [online]. 2015 [cit. 2015-03-11]. Dostupné z: <http://www.mvcr.cz/clanek/informace-pravo-na-informace-versus-jejich-ochrana.aspx>
35. Slovníček nejdůležitějších pojmů. In: *Úřad pro ochranu osobních údajů* [online]. 2013 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <https://www.uoou.cz/slovnicek-nejdulezitejsich-pojmu/ds-2617/p1=2617>
36. Subjekty povinné poskytovat informace ve světle judikatury. In: *Právní rádce* [online]. 2010 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <http://pravniradce.ihned.cz/c1-40730260-subjekty-povinne-poskytovat-informace-ve-svetle-judikatury>
37. Úřad. In: *Úřad pro ochranu osobních údajů* [online]. 2013 [cit. 2015-03-04]. Dostupné z: <https://www.uoou.cz/urad/ds-1059/p1=1059>
38. ÚŘADY, KRAJE, OBCE, VEŘEJNÉ INSTITUCE A JINÉ TZV. POVINNÉ SUBJEKTY MUSÍ DLE ZÁKONA Č. 106/1999 SB., O SVOBODNÉM PŘÍSTUPU K INFORMACÍM, POSKYTOVAT

INFORMACE O PLATECH A ODMĚNÁCH SVÝCH ZAMĚSTNANCŮ A DALŠÍCH OSOB PLACENÝCH Z VEŘEJNÝCH PROSTŘEDKŮ. In: *Nejvyšší správní soud* [online]. 2014 [cit. 2015-03-12]. Dostupné z: <http://www.nssoud.cz/Urady-kraje-obce-verejne-institute-a-jine-tzv-povinne-subjekty-musi-dle-zakona-c-106-1999-Sb-o-svobodnem-pristupu-k-informacim-poskytovat-informace-o-platech-a-odmenach-svych-zamestnancu-a-dalsich-osob-placenyh-z-verejnych-prostredku/art/2153>

39. Veřejný registr zpracování osobních údajů. In: *Úřad pro ochranu osobních údajů* [online]. 2013 [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <https://www.uoou.cz/verejny-registr-zpracovani-osobnich-udaju/ds-1513/p1=1513>

13. Přílohy

Příloha č. 1: Žádost o poskytnutí informace

Žádost o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Městský úřad
Rokycany¹
Odbor
Dolní náměstí 5
70331 Rokycany

ŽADATEL:

Jméno²:

Příjmení:.....

Datum narození:

Titul:.....

Adresa

Ulice: Č.p.

Město: PSČ..... Stát:

Telefon:

Email³:.....

Předmět žádosti:

Ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím Vás žádám o poskytnutí následujících informací⁴:

1. jaký je aktuální počet zaměstnanců Městského úřadu Rokycany.
2. v jaké fázi správního řízení se nachází výstavba plánovaného obchodního centra, které by se mělo nacházet na místě bývalé továrny č.p., která stojí na pozemku parc. č...../., k.ú. Rokycany.
3. kdo (název a identifikační číslo subjektu) zajišťuje pro město Rokycany svoz směsného komunálního odpadu, separovaných odpadů, objemného odpadu a nebezpečných odpadů. Zároveň žádám o poskytnutí kopií smluv, na jejichž základě jsou tyto služby poskytovány.

V dne.....

.....
Podpis žadatele

Datum podání⁵:

¹ Povinnými subjekty, které mají podle zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce (§ 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.) a dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti (§ 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.).

² Fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášena k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště (§ 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).

³ Adresou pro doručování se rozumí též elektronická adresa.

⁴ Informací se rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Informací podle zákona č. 106/1999 Sb. není počítačový program (§ 3 zákona č. 106/1999 Sb.).

⁵ Žádost je podána dnem, kdy ji obdržel povinný subjekt (§ 14 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.).

Příloha č. 2: Rozhodnutí o neposkytnutí informace

Rozhodnutí o neposkytnutí informace

Městský (Obecní) úřad

adresa (tel. kontakt):.....

Čj. 0000/2014

ROZHODNUTÍ

Městský (Obecní) úřad rozhodl ve věci žádosti o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen zákon), kterou podal dne ... pan/paní, narozen/a, trvale bytem, podle ustanovení

- § 7 v případě odmítnutí utajovaných informací
- § 8a v případě odmítnutí informací týkajících se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby, ochrany osobnosti, osobních údajů
- § 8b v případě odmítnutí informací týkajících se poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území
- § 9 v případě ochrany obchodního tajemství
- § 10 v případě ochrany důvěrnosti majetkových poměrů
- § 11 zejména v případě informací vztahujících se výlučně k vnitřním a personálním předpisům povinného subjektu, nových informací, ochrany autorského práva, informací vzniklých plněním kontrolní a dozorové činnosti dle zvláštního zákona,

§ 15 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, ve spojení s příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen správní řád),

t a k t o :

Žádost o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, kterou podal dne pan/paní, narozen/a, trvale bytem, se

o d m í t á n e b o č á s t e č n ě o d m í t á .

O d ů v o d ě n í :

Písemnou žádostí o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, kterou podal u Městského (Obecního) úřadu dne pan/paní, narozen/a, trvale bytem, žadatel požaduje (*Stručně popsat, co je obsahem žádosti. Dále popsat na základě jakých právních předpisů a proč Městský (Obecní) úřad odmítá určité informace poskytnout.*)

Z výše uvedených důvodů Městský (Obecní) úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Veškeré ostatní požadované informace obec žadateli poskytla a doručila spolu s tímto rozhodnutím (popř. v elektronické podobě na e-mail).

Poučení o odvolání:

Proti tomuto rozhodnutí lze podle ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění ve spojení s § 81 odst. 1 správního řádu podat do 15 dnů od jeho oznámení odvolání ke Krajskému úřadu kraje prostřednictvím Městského (Obecního) úřadu Lhůta k odvolání se počítá ode dne následujícího po dni oznámení rozhodnutí. Včas podané odvolání má v souladu s ustanovením § 85 odst. 1 správního řádu odkladný účinek.

V dne 30.06.2014

otisk úředního razítka

(oprávněná úřední osoba -
jméno, příjmení, funkce,
podpis)